

Ze slohových prací
šestáků a devětáků
Španělsko
Z deníku Emy F.

Pod lavicí

Školní rok 2015/2016

Číslo 21

Beseda
s hostem
na festivalu
Jeden svět

Rusava – sportovní
soustředění
Závěrečná řeč
devětáků

Nazdárek všichni.

Uzavírání známek za námi, vytoužené prázdniny před námi. Krásný čas čekání na dvouměsíční odpočinek! Začtěte se v této době zbývajících školních dní do našich řádků

Vaše redakce.

Talentové peklo

Byla středa sedmého ledna a já se probudila ve dvě ráno. Nevím, co mě donutilo se vzbudit tak brzo, byla to nervozita? Hlad? Bylo to snad tím, že mi na hrudníku spal bílý pes a mně se špatně dýchalo? Nebo jsem se chtěla tak hrozně podívat na novou epizodu Steven Universe, která vyšla v Americe asi před hodinou? (Nejspíš to byl ten pes). Na tom nezáleželo, už jsem byla vzhůru a z nervozity jsem v pokoji seděla na své posteli a zírala do stropu. “ Zvládnou to? Kam se přihlásím, jestli mě nevezmou? Jak chutnají burrita? ” Ano, na takové pitomé otázky myslím, když jsem nervózní. Tyhle otázky se mi v hlavě ozývaly dokola a dokola (kromě té otázky s burritem) a pomalu odtrhávaly to málo, co mi po devíti rocích základky zbylo ze sebevědomí. Žádná jiná škola v okolí se mi nelíbí, Creative Hill College je opravdu ze všech uměleckých škol v okolí nejlepší a nejsympatičtější, ale je to také velmi malá škola, tento rok berou jen 58 studentů a jaké šance mám já?

S těmihle otázkami jsem strávila další čtyři hodiny, dokud konečně přišel čas na odjezd do Zlína. S mamkou, která si vzala na všechny tři termíny talentových zkoušek dopředu volno, jsme se rychle vydaly na autobusové nádraží. Nervozita dělala své, měla jsem problémy s dýcháním a každých 5 minut se mi dělalo špatně. Pořád jsem se dívala do své tašky, abych se ujistila, že mám všechno s sebou (věci jako: pouzdro, USB se všemi svými digitálními obrázky, pozvánku na talentové zkoušky se svým kódem a telefon se sluchátky). Když jsem se ohlíдела kolem, abych se podívala, jestli autobus už nejede, spatřila jsem dívku se sločkou plnou kreseb, vypadala nervózně, stejně jako já. Začali jsme si povídat a já jsem se uklidnila s myšlenkou, že v tomto alespoň nejsem sama.

Po pár minutách, autobus konečně dojel, všichni jsme nastoupila a ta nejhorší jízda mého života začala. Ten řidič jezdil strašně divoce a někdo v tom autobuse přišerně smrděl, ještě k tomu, se ta jízda zdála být nekonečná. Po hodině a několika minutách divoké jízdy jsme konečně mohly vystoupit ve Zlíně ven, konečně čerstvý vzduch! Ale byla hrozná zima, tak jsme všechny (já, moje mamka, moje potenciální budoucí spolužačka a její mamka) spěchaly do té školy, abychom se mohli zahřát.

Uvnitř se už scházeli rodiče a všichni uchazeči, úzké chodby této malinké školy byly naprosto přeplněné, ale většina lidí tam, byli pyšní rodiče, kteří se chlubilí ostatním rodičům talentem svých dětí. Alespoň moje mamka mě tohoto ušetřila a nikomu se nechlubila. Byla jsem velmi překvapená, že tam bylo tolik děcek (Ale i tak jsem tam byla jediný levák), navíc to byl jeden ze tří termínů, úplně mi to zničilo naděje. Opět jsem se sebe ptala: Tolik talentovaných lidí je tady a jakou šanci mám já?

Kateřina Grossmanová, 9. C

MĚSTO UHERSKÉ HRADIŠTĚ / fantazie/

„ Milí občané, mám pro vás jeden návrh!“ Jak jsem krácel po svém dvoře, řekl jsem si, že bychom mohli založit nové město!

Všichni souhlasili. Pan Dalibor vzal do ruky svůj kouzelný meč, zabodl ho do země a řekl: „To je ta země zaslíbená, zvěře a ptáků plná, medem oplývající“. Tohle byl Daliborův proslov. Všichni tleskali a jásal, konečně nebudeme žít tady v Terezíně, ale v novém městě. Potom všichni ztichli a kdosi řekl: „ Jak se to naše město bude jmenovat?“ Všichni přemýšleli, ale nic je nenapadlo. Mnoho hodin, dní, týdnů, a dokonce i měsíců si lámali hlavy, jak se jejich město bude jmenovat. Jelikož měli mnoho uheráku, vzniklo slovo uherské. Ale uheráku měli plné sklepy, proto z něho stavěli opevněná hradiště. Pak to už všechny napadlo! Naše město se bude jmenovat Uherské Hradiště.

Pan Dalibor prohlásil, že se tam budou dodržovat i nějaké tradice. Všechny to zarazilo a v duchu si říkali, co tím myslí? Tak se začali překřikovat, protože měli spoustu nápadů, které tradice by se tam měly dodržovat. Pan Dalibor řekl, že každý občan řekne aspoň jednu tradici. Všichni se překřikovali a měli spoustu nápadů. Řekli, že by chtěli, aby jednou za měsíc chodili všichni v kroji. Z toho důvodu se zavedl soubor Hradišťánek. Dále aby byl košť vín a byly na náměstí trhy. Pan Dalibor prohlásil: „ Ano, tohle jsou všechno moc pěkné nápady, ale jak tyto tradice budeme uskutečňovat, když nemáme postavené samotné město?“ Lidé navrhli, že budou stavět město hned na druhý den.

Jak se řeklo, tak se taky stalo, a všichni ráno čekali na Daliborovo svolení. Pan Dalibor poručil všem, ať všichni začnou stavět. Ale vyskytl se jeden problém. Jedna část lidí chtěla stavět na bližší půlce pozemku, druhá část obyvatel chtěla stavět na zadní půlce pozemku. Nakonec se rozhodli, že prostě postaví dvě náměstí. Ti první navrhovali, aby se jejich náměstí jmenovalo Masarykovo a ti druzí chtěli, aby se jejich náměstí jmenovalo Mariánské. Jelikož na Mariánském náměstí lidi umírali na mor, tak se tam postavil morový sloup. Na náměstí kostela sv. Marie Xaverské postavili krásnou kašnu. Až obě dvě náměstí dostavěli, tak se z Terezína přestěhovali. Nejprve tam byly jenom domky z uheráku, ale později začali stavět větší domy z hlíny a dřeva. Pozvali i ostatní lidi z jiných vesnic, ať se přijdou podívat na jejich krásné město. Všem lidem se město moc líbilo, až se také přestěhovali do tohoto krásného města. Lidí tam přicházelo čím dál víc, až se rozhodli postavit nějaký větší dům. Každý den jim tam krásně svítilo slunce, a tak si řekli: „Proč ten náš větší dům nenazveme Slunce?“ No jo, ale nemůže se jmenovat větší dům Slunce, to je přece blbost! No tak se nějak dohodli pro hotel Slunce. Pan Dalibor je velmi pochválil, že umí dobře spolupracovat. Začali mít víc a víc dětí, tak si řekli, že zavedou Hradišťánek. Povinnou docházku do Hradišťánku zavedla Marie Terezie.

Také začali pořádat košť vín, a proto pěstovali hrozny. Všem se tyto tradice moc líbily. Město Uherské Hradiště se dochovalo až do roku 2016, kde jsou všichni šťastní a spokojení.

Rozálie Kosinková, 6. A

Beseda s hostem

FESTIVAL JEDEN SVĚT

AMAL

8. 4. 2016 jsme my - žáci 8. ročníku - opět navštívili filmový festival JEDEN SVĚT věnovaný dokumentárními filmy o lidských právech.

Tentokrát jsme měli možnost zhlédnout film AMAL (naděje): Po tragických událostech, které významně zasáhly do života jeho rodiny, se Mohamed rozhodl, že už není bezpečné zůstat ve válkou zmítané Sýrii a s manželkou a dětmi uprchl do Libanonu. Jeho syn potřebuje kvalitní lékařskou péči kvůli vážnému zranění ruky a dcerám chce umožnit studium na střední škole. S vidinou lepší budoucnosti tak přijímá syrská rodina možnost odjet do Německa.

Celou projekci uzavřela beseda s hostem. Tentokrát jím byla **novinářka Markéta Kutilová**, která se nedávno vrátila ze Sýrie a velmi poutavě odpovídala na naše dotazy.

Sportovka cestovala do Španělska

Skupinka 17 žáků a žáků z různých ročníků 2. stupně naší školy se rozhodla strávit celých devět dní daleko od domova – v oblasti Pobřeží pomerančovníkového květu (Costa del Azahar), přesněji ve španělském přímořském letovisku Oropesa del Mar.

Program tohoto pobytově -poznávacího zájezdu byl velmi pestrý. Pobyt na slunných plážích u moře se střídá se dvěma celodenními výlety do krásných španělských metropolí Barcelony a Valencie, návštěvou historického centra Oropesy se zříceninou tamějšího hradu, výletem na kolech po naučné stezce podél pobřeží, výšlapem na skalní vyhlídku nad letovištěm, prohlídkou papežského městečka Peñíscola spojenou s plavbou lodí a exkurzí do španělského školství půldenním pobytom na oropeské škole. Přestože bylo pohybu přes den dostatek, každý večer se hrál s velkou oblibou plážový volejbal a některé dny ráno před snídaní se konala rozsvička při břehu Středozemního moře. Žáci rovněž okusili španělský život na vlastní kůži – cestovali hromadnými dopravními prostředky, ochutnali různé tradiční španělské pokrmy a komunikovali s vrstevníky španělského původu. Zájezd se dle ohlasů vydařil a všem se těžce se Španělskem loučilo.

Z deníku Emy F.

vždy voliči baronci. Byl to pěkný
zážitek a 1 den jsme si spál unavení
a slai dopoled.

NEDELE 5.6.

Po devíti hodině jsme všichni vyjeli
na kolech. Jeli jsme přes ovčáky
lunel, jak jsme ráj vyjeli, uviděli
jme po pravé straně jsme uvidili
skalnatý kopce. Pak jsme přijeli
na pláž, a tam kde jsme strávili
dopoledne. Vydili jsme se před
dvou hodinou a k oběda jsme
měli už připravený typický
španělský pokrm s názvem Paella.
Po odpoledním klidu se šlo na
pláž, kde jsme se koupali a
hráli volejbal. Bavilo nás to
velik, ať jsme si hráli i
po večeři, až do setmění.

PONDĚLÍ 6.6.

V sedm hodin ráno jsme odešli
na snídaní. Poté jsme se rychle
odebrali na ovčáky nádraží,
kde nás čekal vlak jedoucí do
Valencie v 7:47. Po cestě jsme měli
možnost poznávat španělskou
kulturu, což se týče cestování. V 9:15
jsme došli na místo. Hned vedle
nádraží se tyčí velká kulatá
plaza - Plaza de Toros arena - kde se
konají býčí zápasy. Dále jsme
šli směrem k Mercado central - obrovská
tržnice s normálním nabídkou
tradičních španělských produktů.

Pole jsme prošli kolem nejvyššího domu v Evropě a následovala prohlídka Lonja de la Seda - rozsáhlé prostory, kde se obchodovalo s hedvábím. Poté jsme sešli do krásné baziliky a valenjské katedrály. Naše lida dostala sábrat při výstupu po schodech na terasa městské síře Miguelete. Ta nám nabídla překrásný výhled na celé město a my jsme mořnost vidět přírodní městské hrady, které jsou hranicemi historického města sádra města. Potom jsme se

turem přesunuli do moderního komplexu s názvem Město umění a věd. Pak jsme se ~~se~~ vydali do Oropesy šli jsme na pláž, kde jsme celodenní výlet zakončili formou her.

Typický oropeský nádech - Oropesinas.
Pakmile jsme se vydali k Hotelu
vyrazili jsme na pláž kde jsme
strávili odpoledne

STREDA 8.6.

Dnes jsme se vydali do
Do Barcelony se jelo 3 hodiny
autobusem, po vysednutí jsme
jako první uviděli sochu Kryštofa
Kolumba poté jsme šli ke katedrále
La Seu. Po prohlídce jsme se přesunuli
na Katalánské náměstí, odkud po
sír nádravních přestávkách jsme
šli k nádhernému domu, domu od
Gaudiho. Projeli jsme lake
jízdu metrem a během chvilky
jeme se jít procházeli po parku
Guell. Poté jsme se zastavili u chrámu

Sagrada Familia. Pak už jsme viděli
autobus který nás měl odvézt domů.
do hotelu. Co večer jsme šli na
pláž kde jsme do sedmi hráli hry.

ČTVRTEK 9.6.

Dnes jsme ráno běhali po pláži a
poté jsme vyrazili na snídani.
V 10:30 jsme vyrazili do místní školy,
kde jsme se doručili spousta
rajimaroshi. Také jsme se šli podívat
do jedné z rybníkových hodin kde
jme pustili video o 50. výročí naší
školy a rozdali dirky. Co učili
spadky jsme se stavili na trich.
Potom jsme šli na pláž kde jsme
si ráno voljbal, ve kterém jsme
večer pokračovali.

Pátek 10.6.

Co snídani jsme šli do školy kouli
domluvenému zápasu ve fotbale, který
dopadl 3:2 pro místní. Poté jsme
pospíchali na oběd protože jsme měli
jet do Benicarlo kde jsme ~~z~~ pluli lodí
okružní plavbu. Potom jsme měli hodiny
vzchod a jeli jsme do hotelu kde
jme se chystali na zítřek když jsme
měli jet domů.

Sportovní soustředění na Rusavě

Co se ti na soustředění nejvíce líbilo?

Radim: „Že jsem si mohl zasportovat s paní učitelkou.“

Filip: „Největší zážitek mám z túry na Hostýn. Když jsme přišli do kostela, tak tam zrovna probíhala mše!“

Šimon: „Líbilo se mi, že jsme hodně sportovali, ať to byla vybíjená či biatlon. A myslím si, že to paní učitelky s „tydýtama“ (tak nám někdy důvěrně říkaly), zvládly. A jak nás zabavily!

Deniska: „Jak jsme seděli u ohně a zpívali písničky.“

Milan: „Na soustředění se mi nejvíce líbilo, že jsme za výsledky získávali body a za to jsme pak dostali odměny a někteří i medaile. A když jsme něco nevhodného plácli, tak se zaužívalo slovo: Tydýti a filtruj.“

Kryštof: „Dobré bylo, jak jsme zmokli a já jsem nechal pláštěnku v penzionu. A zrovna bylo EURO 2016 – byl jsem velice našťvaný, když Pique dal gól 3 minuty před koncem. Díky televizi na pokoji jsem o to nepřišel!

Prokop: „Líbilo se mi strašně moc!!!“

Děti ze 3.A si užily výborný týden (od 13. -17. 6. 2016) na Rusavě v Hostýnských vrších. Byly ubytovány uprostřed lesů v penzionu U Ráztoky.

Jak jsem viděl, tak si to suprově užily a myslím si, že paní učitelky také. Kromě sportování tam bylo i hodně legrace. Děti si mohly změřit síly v atletickém pětiboji či orientačním běhu. Jedním z největších zážitků byl pro ně výšlap na Hostýn. 9 km do kopce tam a totéž zpět, našťstí už z kopce, ale za deště. Dětem patří velké uznání a paním učitelkám za přípravu akce. Když budu upřímný, tak šel jsem to 5km a dál už to nešlo! Už jsem to říkal jednou, ale zopakuji to znovu – děti ze 3.A jsou velcí bojovníci!!

Tímto se loučí reportér televize NOVA – Šimon Kordula

Závěrečná řeč

Vážený pane řediteli, vážení učitelé, milí žáci.

Jsme na konci školního roku deváté třídy a tím pádem i na konci základní školy. Spousty z vás se už určitě těší na střední školu, prázdniny a až konečně odejde ze základní školy. Ani já nejsem výjimka, těším se na to, že poznám nové lidi, že budu konečně na střední škole. Ale podle mě si každý aspoň jednou vzpomene na základní školu, na to, co tam prožil ať už na to dobré nebo špatné. Každý si tu určitě našel nějaké kamarády, na které bude vzpomínat nebo na učitele se kterými byla sranda. Snad každý má aspoň jednu dobrou vzpomínku na základku.

Vzpomínky na to, jak jsme poprvé procházeli chodbami základní školy jako prvňáci nebo na to, jak jsme procházeli chodbami základní školy jako deváťáci. Naposledy jsme otevřeli dveře do třídy, naposledy jsme na téhle škole dostali vysvědčení, naposledy jsme se setkali v téhle třídě s našimi spolužáky a učiteli.

Za pár let se někde setkáme a bude vzpomínat na to, co jsme spolu zažili a na to, jaké to bylo fajn, když jsme chodili na základku.

Tímto bych vám všem chtěla popřát hodně štěstí na střední škole a učitelům hodně nervů s dalšími žáky.

Andrea Vichorcová, 9. C

Vážený pane řediteli, milí páni a milé paní učitelky, drazí spolužáci,

Dnešek je normální den vysvědčení pro všechny ročníky této školy, kromě nás, žáků devátého ročníku. Na rozdíl od ostatních tříd, které se sem v září opět vrátí, my tu stojíme naposled. Naposled potkáme své oblíbené.... Či méně oblíbené spolužáky a učitele. Naposled projdeme chodby této školy jako žáci základní školy Sportovní a dnes se jako přátelé... nebo slušní nepřátelé v dobrém rozloučíme.

Některým z nás bude tato škola chybět, jiní zase tu stojí a nedočkavě čekají na konec a jejich zaslouženou svobodu, ale i když někteří už chtějí odsud utéct, musíme uznat, že tento školní rok nebyl až tak příšerný. Možná, že se to teď nezdá, ale jednou v životě potkáme situace, které budou horší než ty nekonečné měsíce co jsme tu strávili.

Ač už jsme si tento rok užili nebo jsme ho protřpěli, pokusme se vzpomenout si aspoň na něco či někoho v dobrém, na kamarády, naše oblíbené učitele a předměty, nebo alespoň ten jeden test, na který jsme se nenaučili, ale i tak jsme z něj dostali jedničku nebo dvojku.

Doufáme, že na nás učitelé budou vzpomínat v dobrém...Nebo i ve zlém, nemůžeme jim vnutit názor, to už musíme nechat na nich. Ať už budou na nás vzpomínat jako na dobré žáky nebo monstra, které sem rodiče posílali, aby si mohli odpočinout, myslím si, že je čas to ukončit, protože většina z nás už chce domů, tak to zkrátím.

Přejeme vám krásné prázdniny! Spolužákům přejeme dobré známky a nové přátele a učitelům přejeme žáky, kteří budou poslušnější a možná i trochu chytřejší než jsme byli my... Všem přejeme hodně štěstí do příštího školního roku.

Děkujeme vám všem za pěkný školní rok.

Katka Grossmanová, 9.C

**Příspěvky do časopisu posílejte na školní mailovou adresu
Jany Novotné.**

**ŠKOLNÍ ČASOPIS POD LAVICÍ, ZŠ SPORTOVNÍ, UHERSKÉ
HRADIŠTĚ**

©ZŠ SPORTOVNÍ 2016

Datum vydání: pátek 24. června 2016